

Genç Kalemler

Genç yazarların kaleminden...

Sayı:2

Genç Kalemler

Editörler

İbrahim ÇELİK
Esra DAĞLI

Yayın Kurulu

Kazım TANER
İbrahim ÇELİK
Esra DAĞLI

Dizgi

İbrahim ÇELİK
Arıkan KÖSE

Yazarlar

Öğretmenler
Öğrenciler

Yazı İşleri Sorumlusu

Esra DAĞLI

Grafik Tasarım

Arıkan KÖSE

Katkılarından dolayı bütün öğretmen ve öğrencilerimize teşekkür ederiz.

Değerli Genç Kalemler Dergisi Okurları,

Kültür-sanat ve edebiyat dergimizin yeni sayısını sizlerle paylaşmanın heyecanı ve onuru içindeyiz. Dergimizi, ikinci sayısı ile siz değerli okurlarımızın huzuruna sunuyoruz. Hayattan edebiyata sanattan kültüre aradığınız her şey bu dergide mevcut. Öğrencilerimizin kendi çalışmalarını okuyacağınız dergimizi umarız beğenirsiniz. Sizlere şimdiden iyi okumalar dileriz.

Tüm dünyayı ve ülkemizi son bir yıl içinde etkisi altına alan salgın hastalık Covid-19 hepimizi hiç de alışık olmadığımız hayat şartına zorladı, bu yeni hayat koşulları sağlık, eğitim, çalışma ve sosyal hayatımız başta olmak üzere tüm alışkanlıklarımızı yeniden düzenlememize neden oldu. Eğitim hayatımız da bu süreçten oldukça olumsuz etkilendi. Eğitim sisteminin içerisinde yer alan yöneticilerimiz, öğretmenlerimiz ve öğrencilerimiz bu olumsuz durumdan etkilenmemek için ellerinden gelen azami güçle çalıştılar. Öğrencilerimizin istekli ve çalışkan tutumla ortaya koydukları bu emeğin karşılığı hiç şüphesiz siz değerli okurlarımızın ilgi ve takdirleri olacaktır. Bu süreçte yazdıklarımızı paylaşmanın önemini bir kez daha derinden hissetmiş olduk. Bunu da dergimizin ikinci sayısı ile taçlandırdık. Öğrencilerimiz ve öğretmenlerimiz kalemleriyle en güzel şekilde iştirak etmişlerdir. Dergimizi okudukça sizler de yazmanın ve okumanın keyfine varacaksınız.

Dergimizin çıkarılmasında katkılarını esirgemeyen okul müdürümüze, okul müdür yardımcımıza ve dergimizin çıkarılmasından yayına geçmesine kadar emeği geçen tüm öğrenci ve öğretmenlerimize teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Keyifli Okumalar...

Süleymaniye Okulları
Türkçe Zümresi

KİTABA DEĞER

Kitapların Türk tarihinde her zaman yeri olmuş fakat nedense değeri hiçbir zaman tam olarak anlaşılmamıştır. Bu yazımızda kitapların Türk tarihindeki yerini, tarihsel gelişimini, kitap olmazsa ne olurdu ve tarih boyunca neden tam olarak anlaşılmadığını incelemek istiyorum.

Kitabın tarihine inmeden önce "Kitap nedir? " sorusuna cevap vermenin daha uygun olacağını düşünüyorum. Öğretmenlerin dilinden hiç düşmeyen "Çocuklar çok, kitap okuyun. " cümlesindeki kitap nedir? Herkesin kitap sözcüğünden anladığı şey aynı mı acaba? Bu soruların cevaplarını arayacağız.Kitap sözcüğü, Arapça ketebe kelimesinden dilimize geçmiştir. Bizim dilimizde artık yer etmiş ve Türkçeleşmiştir. 1927 tarihinde Harf İnkılabıyla Arapça kelimelerin kullanımı yasaklanmış ama yüzyıllarca kullandığımız Osmanlı Türkçesinin etkisiyle dilimize o kadar yerleşmiş ki Arapça, artık dilimizden atmanın mümkün olmadığı anlaşılmış ve birçok Arapça kökenli kelime Türkçe sayılmaya başlanmıştır. Bunlardan biri de kitaptır. Türk tarihinde ilk yazılı belgelere Göktürk devleti döneminde rastlıyoruz. Bilge Kağan, Kültigin ve Tonyukuk anıtları Türklerin ilk yazılı belgeleri olma özelliğine sahiptir. Bu anıtlara Orhun (Orhon) Yazıtları denilmektedir. Moğolistan toprakları içerisinde olan bu anıtları ne hazindir ki ilk araştıran ilk çözümleyen yine bir Avrupalı olmuştur. Danimarkalı dilbilimci Vilhelm Thomsen 15 Aralık 1893'te Orhun Alfabe-si'ni çözdüğünü ve Orhun Anıtlarını okuduğunu açıklamıştır. Bundan sonra birçok dilbilimi araştırmacısı Orta Asya'ya gidip bu anıtları araştırmış ve bölgeden sandıklar dolusu yazma eseri ülkelerine götürmüştür. Türk araştırmacıları bu eserlerin değerini maalesef çok sonra anlamışlar ve iş işten çoktan geçmişti.

Göktürkler döneminde ilk yazılı eserler taşlara, kil tabletlere ve deri parçalarına yazılıyordu ama bütün halinde kitap şekline getirilememişti. Uygurlar ise Çinlilerden öğrendikleri matbaayı Türk Tarihinde ilk defa kullanmaya başlamışlardı. Bu sayede birçok eserin kaybolması (Avrupa'ya götürülenler hariç) önlenmiş oldu.

Karahanlı devletinin İslamiyetle tanışmasıyla birlikte Türklerin İslamiyet etkisindeki ilk kitapları yazılmaya başlanmış oldu. Kaşgarlı Mahmut, Divan-ı Lügat-i Türk adlı eserini kaleme aldı. Bu eser Türk Tarihinde ilk sözlük olma özelliğine sahiptir. Daha sonra Yusuf Has Hacip Kutatgu Bilig'i, Ahmet Yesevi Divan-ı Hikmet'i, Edip Ahmet Yükneki Atabetü'l Hakayık adlı eserleri kaleme aldılar. Bu eserler Türk tarihinin İslamiyetle müşerref olduktan sonraki ilk ürünleri oldu. Asırlar boyunca değerini hep koruyan bu şaheserlerin ilk sözü her zaman besmele ile başlayıp, Allah'a hamd etmek ve peygamberimize salavat okumak oldu. Belki de bu yüzden bu yapıtlar yüzyıllar boyunca okundu ve değerini hiç kaybetmedi.

Türk Tarihine ne zaman ki Moğol hükümdarı Cengiz Han müdahil oldu, o andan itibaren yazılı eserler ve kütüphanelerimiz yok olmaya başladı. Cengiz, sadece toprakları işgal etmedi aynı zamanda kütüphaneleri, yazılı belgeleri ve ne kadar kitap varsa yakıp tarumar etti. Bu yüzden ki Moğollar Türk tarihinde kara bir leke olarak yer etmiştir. Yazılı kaynakların yok olmasıyla birlikte Türk Tarihini incelemek ve araştırmak diğer milletlere göre daha zor bir durum haline gelmiştir.

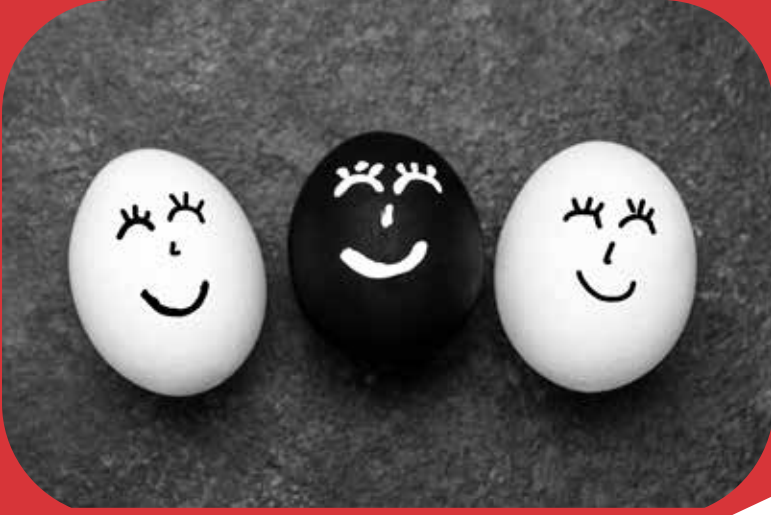
Osmanlı dönemine geldiğimizde ise ilk matbaa Lale devrinde İbrahim Müteferrika önderliğinde 1726 yılında kurulmuştu. Bizim asıl üzerinde durmak istediğimiz matbaanın

Osmanlı dönemine geldiğimizde ise ilk matbaa Lale devrinde İbrahim Müteferrika önderliğinde 1726 yılında kurulmuştu. Bizim asıl üzerinde durmak istediğimiz matbaanın kurulması değil, kitabın serüveni olacak. Bu dönemde kitaplar gerçekten hak ettiği değere kavuşmuş oldu. Osmanlı padişahlarının ilme ve ilim adamlarına değer vermeleri sayesinde kütüphaneler kuruldu ve yazılı eserler değer kazandı. Kitaplar özel ciltlenmiş, özel sayfalara ayrılmış ve en özel raflarda yerini almıştı. Sadece raflara bırakılmayıp gönüllerde de yerini alıyordu. Saraylısından dağdaki çobanına kadar her kesim şiir okuyabiliyor, kitap inceleyebiliyordu. Medreselerde eğitim en üst seviyede tutuluyordu. Ne zaman ki 1900'lere gelindi kitaplar artık sadece raflarda tozlanmaya terk edildi. Burada şunu vurgulamak istiyorum: Acaba kitapları tam olarak anlayamamış olmamızın ve raflara terk etmemizin sebebi matbaanın topraklarımıza geç gelmesinden dolayı mı, harf inkılabıyla bir gecede bütün memleketi okuma yazma bilmez bir duruma düşürmek mi yoksa başka sebepler de var mı? Anadolu insanı çok temiz ve saf yüreklidir. Evinde Kuran-ı Kerim varsa onu baş tacı yapar, yanında yatmaz, ayağını uzatmaz, her zaman kullandığı odada tutmaz, temiz bir bez çantanın içinde evin yüksek bir yerinde asar ve tozlanmasın diye ara ara temizler. Anadolu insanına kitap deyince aklına ilk gelen Kuran-ı Kerim'dir. Evet, mukaddes kitabımıza saygı duyuyoruz ama onu okuyup anlıyor muyuz?

Peki kitaplar olmasaydı ne olurdu ? Hayatımız yine aynı mı devam ederdi yoksa farklı bir dünya düzeni olur muydu? Kitabın olmaması demek yazının da olmaması anlamına geliyor. Bu da şu sonucu ortaya çıkarıyor: Bilim tarihini ortadan kaldırmak. İlim bu kadar yol kat etmişse bu, yazı ve kitaplar sayesinde olmuştur. Öğretmen, öğrencisine öğretti ; öğrenci büyüdü ve kitaplar sayesinde ilim adamı oldu. Bilim bu sayede gelişti. Tüm bunların temelinde yazı yazmak ve kitap okumak vardır. Büyük şair Fuzuli: "İlimsiz şiir, temelsiz duvar gibidir" sözünü boş yere söylememişti çünkü.

Eli öpülesi öğretmenlerimizin de dilinden hiç düşmez: "Çocuklar çok kitap okuyun." Buradaki okumaktan maksat nedir acaba? Kitabı açıp sayfalara göz gezdirmek mi ? Tabiki böyle olmadığını hepimiz biliyoruz inceleyerek, önemli görülen yerlerin altını çizerek, sayfalara mana yükleyerek okumayı kastedmişti öğretmenlerimiz. Ülkemizde milyonlarca öğrencinin eğitim gördüğü binlerce okul ve eğitim kurumu (!) var. Bunların kaç tanesinde kütüphane bulunmakta ve öğrenciler kitap kokusunu içlerine çekmekte? Her gün bir okul, bir etüt merkezi, bir kreş açılmakta. Bu kurumlar çocuklarımızın eğitimini sağlamak için açılıyor. Ama içlerinde kitap yok kütüphane yok. Artık eğitim yuvaları malesef dört duvardan ibaret hale gelmiş bulunmakta. Anadolu coğrafyasının tüm o toprak kokan köylerindeki dedelerimiz ve kıymetli ninelerimiz bizler küçükken hep "Evladım, çok okuyun, kendinizi kurtarın, bizi görüyorsunuz biz burada meşakkatli bir hayat yaşıyoruz. Sizler elinizden kitapları bırakmayın, gazete, takvim, dergi ... elinize ne geçerse okuyun." derlerdi. O gariban ve temiz yürekli insanlarımız kendileri okuma yazma bilmedikleri halde, yerde bir kağıt parçası görse onu alır öper ve temizleyip yüksek bir yere bırakırdı çünkü ya içinde bir dua ya da Allah yazısı vardır diye hürmet ederdi. O temiz kalpli ecdat, çocuklarını ve torunlarını iş yapmaya götürmez kitap okumalarını ve kitaplara saygı duymalarını tavsiye ederdi.

“ Tebessüm niyetine... :)”

Betül ARIKAN

Değerler Eğitimi Öğretmeni

Benim bir babam vardı;
Ne onun beni
Ne de benim onu anladığımı,
Her şeyi bildiğini
Yıllar sonra anladığım...

Benim bir babam vardı;
Her hatırladığımda
Ağladığım,
Ağlarken de çok özlediğim,

Benim Babam

Tavuğun biri dua etmiş:
Ya Rabbi şu üç
Yumurtadaki yavrularım
dindar olsun diye..

Zaman geçmiş yumurtanın biri çatlamış
içinden elinde tesbih ile bir civciv çıkmış.

Biraz daha zaman geçmiş
bir yumurta daha çatlamış içinden
namaz halinde bir civciv çıkmış.

Günler geçmiş ama bir türlü
sonuncu yumurta çatlamıyormuş.

Tavuk dayanamayıp yumurtaya
vurmaya başlamış ve içerden bir ses:

Anneee, beni
beklemeyin ben itikaftayım...

Benim bir babam vardı;
Harika bir insandı.
Boylu, poslu, yakışıklı,
Yani baba gibi babaydı.

Benim bir babam vardı;
Üzerime titrediğimi bildiğim
Ama çocukken çok çekindiğim.

Benim bir babam vardı;
Öksüz,
On yaşında babasız,
Ana kucağında çaresiz...

Songül GENÇ
Beden Eğitimi Öğretmeni

Bir Daha Dönemeyiz

Merhaba! Bugün size Sirani ve Milka'nın yaşadıklarını anlatacağım.

Bakalım neler olacak.

Milka 16, Sirani 18 yaşında.

Onlar kuzenler fakat abla kardeş gibiler.

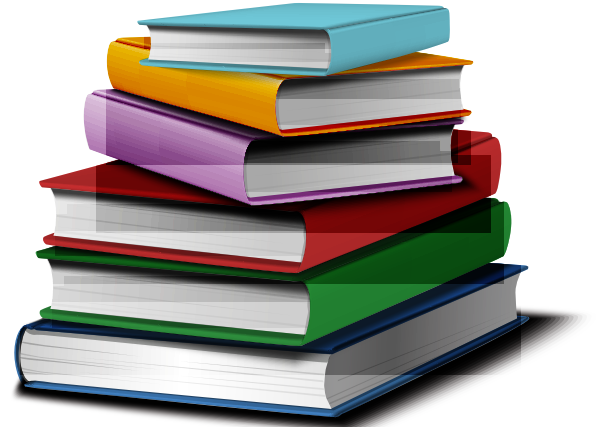
Aileleri, onlar çok küçükken ölmüş.

Ormana gidiyorlar. Yolculuğun bitmesine az kaldı. Milka "Ben çok acıktım!" diye bağırınca Sirani yerinden sıçradı. Aslında benim de karnım acıktı. Neyse konuyu dağıtmayalım. Sirani de Milka gibi açtı. Sirani en yakın restoranın önünde durdu. İkisi de sevinçle arabadan indi fakat içeride kimse yoktu. Kara kara düşünmeye başladılar. En sonunda Milka "Mutfağa girelim. Yemeğimizi hazırlayıp yiyelim. Parasını bırakırız." dedi. Bu fikri ikisi de beğendi. Hemen mutfağa koştular, kilitliydi. Uzun bir süre anahtarı aradılar. Sirani "Buldum!" diye bağırıyor bir dolabın arkasından. Hemen açtılar kapıyı. Milka buzdolabından üç tane yumurta çıkardı. Yumurtaların pişmesini beklerken "Sepet sepet yumurta, sakın beni unutmaaaaa!" diye bağırıyordu. Sirani bu sesten rahatsız olsa da bir şey demiyordu. Yumurtalar pişince afiyetle yediler. Sirani "kasa" yazan yere bir miktar para bıraktı. Tekrar yola koyuldular. Çok geçmeden ormana vardılar. Ormanın ağaçları çok sık olduğu için arabayla giremediler. Ama ormana girdiklerinde ağaçları açık kaldı. Bu ormana daha önce kimse girmemiş gibiydi. Her yer ağaç doluydu. Milka sarmaşıklara tutunup daldan dala atlıyordu. Sirani ise hayranlıkla bakmakla yetiniyordu. İkisinin de gözleri büyülenmişti. Sirani'nin önüne bir kız atladı. Bu kız, uzun saçlı ve Milka'nın boylarındaydı. Her yeri çiçekle kaplıydı. Milka çabucak kızla tanışmak istiyordu. Kıza adını sordu. Kız tatlı bir sesle "Anka!" dedi. Milka bu ismi çok sevmişti. Milka ve Sirani ilk gecelerinde çadırlarında uyudular. Uyandıklarında Anka'nın yazdığı bir davet kartı buldular.

Okuduklarımızı Unutuyor muyuz?

Bir keresinde "Okuduğumuz pek çok şeyi unutuyoruz, peki öyleyse neden okuyoruz?" diye sormuştum kendi kendime. Yediğimiz şeyleri yiyor, sindiriyor, metbolize edip vücuttan uzaklaştırıyoruz, öyleyse niye yiyoruz ki? sorusuna cevap vermek gibi oldu sonra bu soru. Besinler vücudumuzun yapı taşları olarak yerlerini alıyorlar, enerji sağlıyorlar. Okuduklarımız da zihnimizi besliyor, kelimeler, cümleler beynimizde adeta yapı taşları oluyor. Bir kitabı okuduktan sonra beynimiz artık aynı beyin değil, kimyası bile değişiyor. Çevreden aldığımız uyarılar, sözler diyaloglar, okuduklarımız, hayal ettiklerimiz; bizi biz yapıyor. Aynı ayrı her okuduğumuzu ya da duyduğumuzu hatırlamasak bile zihnimizde sentezliyoruz. Bu yüzden okudukça gelişiyor ve değişiyoruz. Onun için zihnimizi beslemezsek sulanmamış bitkiler gibi zihnimiz sönmeye, yeni fikir üretmemeye başlıyor. İşte metnin başında sorduğum o sorunun cevabı bana göre okuduğumuz metnin her bir harfini unutsak da zihnimizi beslemek ,gelişmek, öğrenmek, bazen o anı yaşamak, başka bir diyara gitmek, bazen de sadece keyif almak ve iyi vakit geçirmek için okumalıyız; ama her metni değil. Nasıl her besini vücudumuza almıyoruz, seçiyoruz bu konuda titiz davranıyoruz zihnimiz için de kaliteli metinler seçmeliyiz.

Bize O Kapaıyı İtmek Düşer

Vaktiyle bir padişah kendisine bir vezir bulmaya karar vermiş ve böyle kocaman bir kapı yaptırmış. Yaptırdığı kapının ortasına onlarca kilit yaptırmış. Kimisi sürgülü, kimisi halka kilit vesaire derken baştan aşağı her tarafa kilit yaptırmış. Ve ondan sonra vezir adaylarını bir bir buyur etmiş.

İlk giren adama demiş ki:

- "Sen benim vezirim olmak istiyorsun, değil mi?"

O da demiş:

- "Evet efendim."

- "Eğer benim vezirim olmak istiyorsan, şu kapıyı anahtar kullanmadan, levye kullanmadan, hiç bir alet kullanmadan açmanı istiyorum" demiş.

Vezir adayı şöyle bir dönmüş kapıya, bakmış ve demiş ki:

- "Efendim bu mümkün değil, kaldı ki anahtar bile olsa bu kapıyı açmak saatler sürer."

O da demiş ki:

- "Peki, sen git ötekisi gelsin."

Öteki gelmiş, ona aynısını söylemiş, O demiş: "Efendim mümkün değil anahtar bile olsa..."

Öteki gel, falan derken, en son vezir adayı girmiş içeriye. Padişah demiş ki:

- "Sen vezir olmak istiyorsan, şu kapıyı anahtarsız, levyesiz, hiç bir alet edavat kullanmadan açmanı istiyorum."

Adam şöyle bakmış kapıya, bakmış, dönmüş demiş ki padişaha:

- "Devletli Sultanım! Aslında aklım der ki: 'Bu kapı böyle açmaya açılmaz.'"

Lakin bize itmek düşer" demiş ve elini uzatıp o kapıyı şöylece ittiğinde kapının açılıverdiğini ve aslında kilitlerin hiç birinin kapalı olmadığını görmüş.

Cenab-ı ALLAH'IN rızası nerede saklı hiç birimiz bilmiyoruz.

Belki bir vakit namazda saklı.

Belki bir yetimin başını okşayacağız şefkatle. Belki bir kediye su vereceğiz merhametle.

Belki yanımızdan geçen ve hiç tanımadığımız birine: 'Esselamu aleyküm ve rahmetullah' diyeceğiz.

Ve belki o da mukabele de bulunacak: 'Ve aleyküm selam ve rahmetullah' diyecek.

Bu yüzden Cenab-ı ALLAH'IN rızası hangi kapıda saklı diye, biz kullara itmek düşer.

Kapıları Açan ALLAH, Kapayan ALLAH'tır.

AÇ ALLAH'IM(CC) bütün kapıları.

Hüzünlü Haber

Bir zamanlar Zeynep adında bir kız yaşarmış. Ailesiyle huzurlu ve mutlu bir hayat süren Zeynep'in babası, ona doğum günü pastası almak için pastaneye gitmişti. Yolda kaza geçiren babası orada vefat etmiş. Babasının, trafik kazasında vefat ettiği haberi Zeynep'e hemen verilmemiş "Baban, pastanın çıkmasını bekliyormuş, çok uzun sürdüğünden gelememiş." denilmiş. Zeynep doğum gününü babası gelmeden kutlamak istemiyormuş tabii. Aradan birkaç dakika geçtikten sonra annesi "Kızım babanın bir işi çıkmış o yüzden doğum gününe gelemeyecekmış" demiş. Zeynep, biraz üzülerek "O zaman kutlayalım." demiş. Zeynep ertesi sabah su içmek için mutfağa giderken bir telefon konuşması duymuştu. Annesi ile teyzesinin trafik kazası hakkında konuştuğunu duymuştu. Annesi hiçkırarak ağlıyormuş. Zeynep konuşmaları dinlemeye devam etmiş. Sonra kötü haberi duyup mutfağa girmiş. Zeynep, "Neden bana söylemediniz?" diye ağlamış yıkılmış. Zeynep hemen, babasının Zeynep'e önceden aldığı kalpli kırmızı balonu kaptığı gibi bahçeye çıkmış. Sonra koşarak evden uzaklaşmış. Babasıyla sürekli gittiği papatya bahçesine gitmiş. Orda babasıyla hep oturduğu odunun üstüne oturmuş. Ve babasıyla yaşadığı anıları düşünürken, umudu elinden uçup gitmiş gibi balonu da uçup gökyüzüne gitmiş. Zeynep o güzel balonunun gittiğine hem biraz üzümüş hem de içerlemiş. Çünkü o balonda babası ile birlikte yaşadığı güzel anıları saklıymış. Sanki babasını ikinci kez kaybetmiş gibi hissetmiş.

Bir Dünya İstiyorum

Güzel bir dünya hayal ediyorum,
İçinde sevginin olduğu
Bir dünya hayal ediyorum,
İçinde barışın olduğu bir dünya istiyorum.

Dünyada savaşın olmadığı,
Çocukların ölmediği bir dünya hayal ediyorum.
İçinde yaşanılabilecek bir dünya,
Sevginin olduğu bir dünya istiyorum.

Bir dünya hayal ediyorum,
Yeşillikle dolu, güzel bir dünya
Her olayın güzel yaşandığı,
Bir dünya istiyorum.

Hayatın Acıları Bitmez

-“Birisini ilaçları yanlış ilaçlarla değiştirip insanlardan ekstra para alıyor. Kim o? Onu tutuklayacağız.” dedi içeriye dan diye giren polisler. İçerideki herkes şaşırmişti, polisler ve Aras dışında. Aras polisler çıktıktan sonra her şeyi anlattı. Bir anda annem:“ Suçu neden Deren üstlenmiyor ?”dedi. Annem beni küçüklüğümde beri hiç umursamaz, yere düşünce kaldırmazdı halbuki Aras hapşırırsa hemen hastaneye götürür. Babam böyle düşünmüyor. Aras ile beni bir tutardı . Annem öyle dedikten sonra babam:“ Ciddi misin? Ben senin bu kadar merhametsiz olduğunu düşünmüyordum Aysel. Bilgin olsun eğer bu bir şakaysa hiç komik değil.” dedi anneme bakarak. Annem:“ Gayet ciddiğim hatta şimdi gidip polislere söyleyebilirim. Ailecek kurduğumuz hastane, burada tonlarca insan yatıyor. Hem Aras daha çok küçük, o bu yükü kaldıramaz.” dedi. Sonra Aras aniden dışarı çıktı, arkasından ben hastaları unutmuşum o gün öyle geçti ve aklımda hep annem vardı. Sabah saat altı civarında kapı çaldı, adam az kalsın kapıyı kıracaktı. Zorla uyanıp aşağı indim ve kapıyı açtım. Karşımda gördüğüm manzara hem beni korkuttu hem de şaşırttı. Polisler beni tutuklamaya gelmiş. İçimden anneme - yok artık dedim. Kadın beni şikayet etmeyle kalmamış, aynı zamanda evimin yerini söylemiş yani beni biraz daha görse ölür sanki. Neyse hapse girdiğimi bir tek annem ve polisler biliyor. Bir gün oradaki bir kız beni öldürmeye kalktı, zor kaçtım. Sonra orda daha bunun gibi birçok şey yaşadım. Bir gün babam ziyarete geldi, öğrenmiş ama benimki büyük suç olduğu için bedeli de büyükmüş. Bir de babam her konuşmasında öksürdü.

-“Hasta mısın?” diye sordum.

-“Hayır, salgın var.”dedi. Bir gün bir polis gelip beni hapishaneden çıkardı. Aras beni kurtarmak için milyarlarca para ödemiş. Aras dışarda beni bekliyormuş. Dışarıya çıkıp ona sarıldım ama üzgündü sonra birden ağzından şu kelimeler çıktı.

-“Abla artık yalnızız, gidecek bir yerimiz yok. İlaçlarla oynandığı ve insanlara yanlış ilaç verildiği için hastane kapandı ve babam bu haberi duyunca olduğu yerde kalp krizi geçirip öldü. Annem sonra çok ağladı ve her şeyimize haciz geldi annem de babam ölünce arkasından öldü, haciz gelince doğal olarak her şeyimiz elden gitti. Ben de haciz işlemlerini kapatmadan gidip bütün parayı çektim ve seni yani ablamı hayatımın tek anlamını kurtardım. Peki, şimdi ne yapacağız?”-dedi.

Şoktaydım, ilk birkaç dakika sustum, konuşamadım, ne diyeceğimi bilemedim. Sonra Aras’a dedim ki:

“Gel kendimize bir hayat kuralım çünkü başka çare yok, zaten doktoruz, hastanede çalışır, eski hayatımız gibi olmasa da güzel bir hayat kurarız.”-dedim.

Aras :“Tamam .” deyince kendimize yeni bir iş ve düzen kurduk hep sağlıklı ve mutlu yaşadık. Zaten sağlık olmazsa ne işe yarar para?

10 Sözde Süleymaniye Lügat'ı

1	BECERİ	Öğrencilerimizin elinden her iş gelir. Beceri kabiliyetleri yüksektir.
2	DEĞER	Zamanın ve mekânın değerini bilen öğrencilerimiz vardır. Onlar her şeye değer.
3	DİNLEME	Başta derslerini ve öğretmenlerini dinleyen kaliteli dinleyici öğrencilerimiz var.
4	EĞİTİM	Çocuklarımız, gerekli olan ahlaki ve bilimsel eğitimini okulumuzdan alıyorlar.
5	İBADET	Dinimizin emirlerini eksiksiz olarak evde ve okulumuzda yerine getiriyor çocuklarımız.
6	İLETİŞİM	Bizim öğrencilerimiz duygu, düşünce ve isteklerini çekinmeden rahatça ifade edebilir.
7	KONUŞMA	Süleymaniye'nin öğrencileri, dilimizi işlevine uygun ve doğru kullanarak konuşur.
8	TAKİP	Tüm öğretmen ve velilerimiz, öğrencilerimizi planlı bir şekilde takip eder.
9	OKUMA	Süleymaniye'de okumanın mekân ve mekan sınırı yoktur. Okumak = Süleymaniye
10	YAZMA	Öğrencilerimiz duygu ve düşüncelerini yazıya döküp dergi çıkarabiliyorlar.

Kış Günlerinde Hayvanlar İçin Neler Yapabiliriz?

Kış mevsiminde hayvanları unutmamalıyız. Kışın hayvanlar yemek bulmakta zorlanabilir tabi bu dört mevsim içinde geçerlidir. Peki hayvanlara kışın nasıl yardım edebiliriz?

Kış günlerinde hayvanlar için sokaklara 5 litrelik şişeleri ortadan kesip içine ılık su doldurup dışarı koymalıyız. Yemler için de aynı şekilde şişeyi kesip içine yem koyabilirsiniz. Kuşlar için ise bir 500 mililitrelik bir pet şişeyi ortasını oyup içini küçük ekmek parçaları ile doldurup ağaca ipele veya tel ile sabitleyebiliriz. Hayvanlar için kulübeyi nasıl yapabiliriz? Kediler için büyük bir karton kutuyu ortasından yuvarlak açıp çöp poşetleriyle kaplayabiliriz. Daha sonra ise içine bir havlu koyup kedi kulübesi yapabiliriz. Köpekler için ise beyaz eşya kutularına kare bir kapı açılıp çöp poşetleri ile kaplayıp içine battaniye ya da eski kıyafetler koyunca köpek kulübemiz hazır olur. Kuş kulübesi içinse 5 litrelik şişeye kuşların girebileceği şekilde bir delik açıp kuş kulübesi yapabilirsiniz. Ağaca tutturmak için ise bir dala tutma yerini geçirebilirsiniz ve asla bir hasta hayvanı görmezlikten gelmeyin ve veterinerine götürün mümkünse. İmkancınız varsa evinize alın, hayvanları beslemek için dışarı çıkın ve yaptığınız evlerin koyduğunuz su ve mama kaplarını haftada bir kontrol edin. Yapabiliyorsanız geçici olarak evinizde bakın su ve evlerin üstüne uyarı notları yazın sokak hayvanlarını asla unutmayın başa çıkamadığınız durumlarda belediyelerin barınaklarını arayıp yardım isteyebilirsiniz.

Harita ve İnsan

Baba, bir haftalık zorlu mesaiden sonra pazar sabahı kalkıp haftanın bütün yorgunluğunu çıkarmak için eline gazetesini aldı ve gün boyunca evde oturup dinleneceğini düşündü. Tam bunları düşünürken oğlu koşarak geldi ve müzeye ne zaman gideceklerini sordu. Çünkü baba oğluna söz vermişti, bu hafta sonu müzeye götürecekti onu. Ama hiç de canı dışarıya çıkmak istemediğinden, bir bahane bulması gerekiyordu. Tam bu esnada gazetenin promosyon olarak dağıttığı dünya haritasına gözü ilişti. Önce dünya haritasını küçük parçalara ayırdı ve oğluna:

- "Eğer bu haritayı düzeltebilirsen seni müzeye götüreceğim" dedi. Sonra da, 'Oh be... Kurtuldum! En iyi coğrafya profesörünü bile getirsen, bu haritayı akşama kadar düzeltemez!' diye düşündü.

Aradan on dakika geçtikten sonra oğlu babasının yanına koşarak geldi ve:

- "Baba haritayı düzelttim! Artık müzeye gidebiliriz" dedi.

Adam önce inanmadı ve görmek istedi. Gördüğünde ise hayretler içindeydi. Harita tamamlanmıştı. Oğluna, bunu nasıl yaptığını sordu. Çocuk cevapladı:

- "Bana verdiğin haritanın arkasında bir insan resmi vardı. İnsanı düzelttiğim zaman, dünya kendiliğinden düzeldi."

Evet, her şeyin başı insan. O bozulursa her şey berbât! Düzelirse her şey âbâd.

Hayatını insanların selâmet ve hidâyeti için harcayan insan, ömür sermayesini boşa harcamış demektir. Çünkü bir milleti islâh eden de, ifsad eden de insandan başkası değildir.

Bundan dolayıdır ki, mâneviyat büyüklerinin hemen hepsi de, her şeyden önce insana yani onun yetişmesine ehemmiyet vermişlerdir. Onların kafalarını, gönüllerini tenvîr etmekle meşgul olmuşlar, ömürlerinin son demine kadar bu hizmetin ifası ile alâkadar olmuşlardır.

Betül ARIKAN
Değerler Eğitimi
Öğretmeni

Tekerlemeler

1-Gagavuz kuşunun gagası gerdandan sarkar, ger ger gerilen gergefin gültası Galata'dan galat gergedana gül atar.

2-Kara kızın kısa kayışını kasişına kızmayışına şaşmamışsın da kuru kazın kızışp kayısı kazışına şaşmış kalmışsın.

3-Kapıyı kıcırdattırıcılardan mısın, ocağı kıvılcımlattırıcılardan mısın? Ne kapıyı kıcırttırıcılardanım ne de ocağı kıvılcımlattırıcılardanım.

Süreyya İrem BAL
5/A

Doğa ve İnsan

Doğada birçok mucizeye şahit oluruz. Fakat biz insanlar sadece onlara zarar veririz. Doğanın bizim yaşamımızda çok önemli bir rolü vardır. Yediğimiz yemek, içtiğimiz su , oynadığımız oyuncak ve ders çalıştığımız masa doğanın bize sunduğu nimetlerdir. Biz insanlar kendi yaşamımızı mahvediyoruz. Doğa çok kibirlidir. Biz onun ağacını kesersek o bize meyve, sebze vermez, onun yıllardır akmayan nehrinin kenarına ev yaparsak bir şekilde doğa bizden intikamını alır. Bu nedenle doğaya zarar vermemeliyiz.

Zeynep BOZ
6/A

Bir Kurabiye?

Her zamanki gibi sıkıcı bir güne uyanmıştım. Sınava hazırlanmak, sabahın erken saatlerinde derse girmek. Bunlar gerçekten çok sıkıcıydı. Kendimi topladım, bilgisayarımı aldım ve tam derse gireceğim sırada kapıya biri sertçe vurmaya başladı. Öyle sert vuruyordu ki resmen kapı yerinden sökülecekti. Sinirlenmişim ve hızla kapıyı açtım. Açtığım gibi de geri kapattım. Neden mi? Karşımda neye benzediğini bile bilmediğim bir yaratık duruyordu. Korkmuştum, o şey kapıya tekrar vurmaya başladı. Cesaretimi topladım ve kapıya yöneldim. Kapıyı açtığım gibi soru sormaya başladım:

-Neden buradasın? Ne istiyorsun? Nerden geldin? Evimi nerden biliyorsun?

-Kurabiye!

-Anlamadım?

-İstediğim şey kurabiye.

Ciddi miydi bu? "Kapıyı açmam bir hataydı" diye düşündüm ve kapıyı geri kapatacaktım ki karşımdaki şey ayağı ile engel olana kadar. "İşte şimdi bittin" diye düşünürken:

-Kurabiye, dedi yeniden

Anlamsız bakışlarımı üzerinde gezdirirken:

-Çikolatalı olsun, dedi.

Evet, yok bu şey ciddiydi. Ne yaptığımı bilmeden hızla mutfağa koşup bir kurabiye kaptım ve uzattım.

-Senin istediğini yaptım şimdi sen de benim sorularımı yanıtlayacaksın! Hemen sorularımı sormaya başladım. Ne yapacaksın bu kurabiyeyi? Kimsin? Nesin?

-Merak etme, benimle gelersen sana her şeyi anlatacağım.

-Beyza! Beyza! Eğer biraz daha uyursan derse geç kalacaksın.

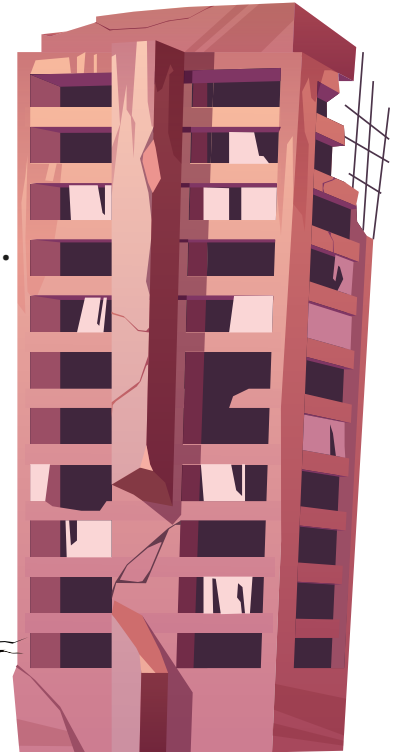
Ne, hepsi bir rüya mıydı? Hayır ya neden geleceğini anlatacaktı, bunu bana yapamazsın anne! Oflaya puflaya derse girdim. Gördüğüm rüyadan dolayı dersi hiç dinlemediğim hatta hangi derse girdiğimi bile bilmiyordum. Sonra bahçeden GÜM! diye bir ses geldi, hızla cama koştum ve gördüğüm şey karşısında dilim tutuldu! Bu, bu benim rüyada gördüğüm kişiydi! Olamaz! Yoksa rüyam gerçek mi oluyor?

Büyük Deprem

Yıllardan 1999, aylardan Ağustos, saat 1.30 civarı odamda pencere kenarında etrafı izliyordum. Etrafı izlerken diğer evlerin sallandığını fark ettim. Aynı zamanda da kendi evimin... Öyle bir sallandı ki avizeler, pencereler, dolaplar, durmadan sallandı. Çok korktum. Hemen odamdan çıkmaya çalıştım ama çıkamadım. Sonra öğretmenimizin söylediği cenin hareketi geldi ve hemen yaptım. Bekledim, bekledim sanki bu deprem hiç geçmeyecek gibiydi. Hayatımı, kaybetmekten veya evde olan annemin, işde olan babamı kaybetmekten çok korkuyorum. Sanki onlar beni bırakıp gidecek gibi hissediyordum ya da benim onları bırakacağımı. Hem korkuyordum hem de benim gibi şuan depremden etkilenen ailemi düşünüyordum ve çok ağlıyordum. Deprem sarsıntısı biraz hafifleyince dışarı çıkmayı tekrar denedim ve işte bu sefer dışarı çıkmayı başarmıştım. Dışarı çıkınca depremden etkilenen bir sürü mağdur, mutsuz, üzgün, ağlayan ve çaresiz insanlar gördüm. Hem kendim için hem de o insanlar için o kadar üzüldüm ki. Mesela bir yaşlı amca evine 3 ekmek almış gelirken evinin yıkıldığını görmüş ve o kadar üzülmüş ki onu düşününce ben deüzülüyorum. Ardından buraya bir sürü sağlık ekipleri, ambulanslar ve AFAD ekipleri gelmişti. Ve benim annemi bulmaya çalışıyorlardı. Annemin cesedi deprem esnasında yıkılmış bir evin betonunun altında bulundu. Ve bir an öksüz kaldığımı, bundan sonra ne yapacağımı düşündüm. Babamdan herhangi bir haber alınamayınca öldüğünü düşündüm. Ve sanırım öyleydi.

O kadar ağladım ki... Şu koca dünyada yapayalnız kaldım. Ben artık yetim bir çocuktum. Gideceğim, kalacağım tek bir yer yoktu. Maalesef bu saatten sonra kalacağım tek yer yetimhaneydi. Artık yetimhanede kalmaya başladım. Ve hayatımın geri kalanını orada geçireceğim. Belki bir aile beni evlatlık alırdı. Ama bunun bir önemi yok, onlar benim gerçek anne ve babamın yerini tutamazlardı ki. Keşke bu deprem hiç yaşanmasaydı.

Bir Gün...

Ben Esra, Bolu'da ailem ile yaşıyorum ve şu an yapayalnız duvarların ardından seninle konuşuyorum. Bugün sana dün yatarken yazdığım bir hikâyeyi anlatacağım:

Bir varmış bir yokmuş, günün birinde huzur saçan bir evde yaşayan çok neşeli biri aile varmış. Orda herkes düşünceli ve anlayışlıymış birbirlerine. Bir gün aileden birinin bir anlık düşüncesizliği ile ailesini mahvedecek bir şey yapmış. Yalnız o farkında değilmiş yaptığının bu şekilde bir sonuçlanacağından. Eve, ailesine bulaştırdığı hastalık yavaş yavaş bütün ailesini etkilemeye başlamış. Gün geçtikçe annesi hastalanıyormuş son çare hastaneye gitmişler ve teşhis koyulmuş. Annesinde görülen virüs o yıl tüm dünyayı etkisi altına alan virüsmüş. İşte o virüs oraya dahi gelmiş. Annesi günlerce yoğun bakımda kalmış babasının ciğerlerini mahvetmiş annesi ve babası günlerce acıdan kıvranırken kendisine hiçbir şey olmamış kendi dikkatsizliği yüzünden çekişirmiş bu acıyı anne ve babası defalarca virüse karşı onu bilgilendirmişler oysaki.

Bu duvarların ardında size anlatılmış hayat hikâyesi. Kim tahmin edebilirdi? Ben ,annem ve babamın ölümünü nasıl düşünebilirdim böyle sonuçlanacağını ufacık bir dikkatsizliğin böyle bir şeye sebep olacağını nereden bilebilirdim .Annem ve babam geri gelmiyor. Şu koca dünyada yapayalnız bir başıma kaldım .Yanımda ne o beni "aman ya ne olacak çok evham yapıyorsun" diyen arkadaşlarım var ne ailem yanımdayken bize imrenen insanlar .Ne yapacağımı bilmiyorum, bu durumu annem olsaydı ona anlatırdım, anlattığım da ağızımdan çıkan her laf beni rahatlatırdı şimdi annesiz babasız nasıl yaparım?

Elanur TETİK

7/A

GERÇEK DOST

Günün birinde iki dost varmış. Her ikisi de çok iyiymiş ama biri saf diğeri ise kurnaz ve açığızlıymuş. Bir gün açığızlı olanın şirketi iflas etmiş ve dostundan borç para istemiş.

Dostu hemen, "Ne demek, sen benim en iyi dostumun," demiş ve bütün servetini vermiş. Aradan günler geçmiş ve açığız olanın işlerini yoluna koyduğu gibi şirketini de büyütmüş. Aradan aylar geçmiş ve bu kez de saf olanın işleri bozulmuş ve dostunun yanına gidip ondan iş istemiş. Ama en iyi dostu maalesef ona iş vermemiş. Düşünceli düşünceli yolda yürürken karşısına yaşlı bir adam çıkmış. Adam, " Oğlum çok hastayım bana şu reçetede ki ilaçları alır mısın ? diye sormuş ve saf dostumuz hiç tereddüt etmeden cebindeki son parayla adamın ilaçlarını almış. Ertesi gün bir avukat, " Dün ilaçlarını aldığınız adam öldü ve tüm mal varlığını siz bıraktı" deyince çok şaşırılmış ve çok ihtiyacı olduğu için serveti kabul etmiş. Bir gün kapısına bir yaşlı teyze gelip " Oğlum çok acıktım bana yemek verir misin" demiş saf dost da bir şartla gel benim yanımda çalış teyzeciğim hem bana yardım edersin hem de karnın doyar demiş. Kadın da seve seve kabul etmiş. Aradan bir yıl geçmiş. Saf dostun kapısını açığızlı dostu çalmış. Saf dost kapıyı açmış açığızlı dost para istemiş saf dost da para vermiş açığızlı dost tam gidecekken saf dost seslenmiş ertesi gün doğum günüm demiş seni de partimde görmek isterim. Açığızlı dost kabul etmiş. Saf dostun doğum günü gelip çatmış saf dost açığızlı dostunu görünce eline mikrofonu alıp konuşmaya başlamış. Benim dostumun işleri iflas etmiş ve benden gelip para istemişti ben ise ona mal varlığımı verdim. Bir gün benim işlerim kötüleşti ben ona gidip iş istediğimde bana sana burda iş yok dedi çok kırıldım ama kalbimde hala özel bir yeri vardı yolda düşünceli yürürken karşıma yaşlı bir adam çıktı ilaçlarını almam için rica etti cebimdeki son parayla adamın ilaçlarını aldım ertesi gün bir avukat gelip bana şunları söyledi dün ilaçlarını aldığınız adam öldü ve tüm mal varlığını size bıraktı demişti ve benim de paraya ihtiyacım olduğu için kabul ettim. Ertesi gün benim kapımı bir teyze çaldı ve benden yemek istedi yanımda çalışmasını ve karnının da doyacağını söyledim. Açığızlı dost mikrofonu alıp konuşmaya başladı evet o bana tüm mal varlığını verdi, benden iş istediğinde düşünceli düşünceli giderken ilaçlarını aldığı adam benim babamdı karnını doyurduğu ise benim annemdi sizce söyleyin gerçek dost kimdir?

Uçan ilk Türk Arabası "Cezeri"

"Cezeri", ülkemizin Türk mühendisler tarafından tasarlanmış ilk uçan otomobildir. Cezeri'nin şehir içi yolcu ulaşımında, sağlık sektöründe, askeri alanda ve kargo taşımacılığında kullanılması hedefleniyor. Cezeri, 8 adet elektrikli motor ile çalışacak şekilde tasarlanmıştır. Cezeri %100 elektrikle çalıştığı için çevre dostu bir araçtır. Döner kanatlı bu hava aracının gelecekte saatte 100 km seyir hızına kavuşması, uçuş irtifasının 2000 metreye ulaşması ve batarya teknolojisinin gelişmesiyle birlikte 1 saat havada kalarak 70-80 km menzile ulaşması hedefleniyor. Uçan araba Cezeri ilk kez 17-22 Eylül 2019 da Atatürk Havalimanı'nda düzenlenen TEKNOFEST Havacılık,Uzay ve Teknoloji Festivali'nde tanıtılmıştır. Uzmanlara göre Cezeri'nin 10-15 yıl sonra trafiğe çıkması düşünülüyor. Araç kumanda kolu, irtifa kontrol kolu, dokunmatik komuta ekranı, iki adet fiziksel buton (acil in,dur) ve iki adet anahtar (motor bataryası anahtarı, aviyonik sistem anahtarı) aracılığı ile kontrol ediliyor. İlk test uçuşunu 11 Eylül'de güvenlik hatatlarına bağlı olarak gerçekleştiren Cezeri, daha sonraki test uçuşlarını halatsız olarak yerden 10 metreye kadar yükselerek tamamladı. Adını sibernetik ve robotik ilminin kurucusu, Artuklu Sarayı'nın başmühendisi Cizreli Müslüman bilim insanı El Cezeri'den almıştır.

Uçan araba Cezeri'nin bazı teknik özellikleri:

Seyir hızı:100km/s

Azami uçuş irtifası:2000metre

Havada kalma süresi:1 saat

Menzil:70-80 km

Bataryaların tam dolumu için gereken süre:1 saat

Ağırlık:241 kg

Yapay zeka bilgisayarı destekli uçuş sistemine sahip

Kelebeğin Rüyası

O sabah uyandığım da kendimi kelebek olarak bulduğuma inanamıyordum. Yatağın içinde öyle kalakaldım. Bedenim küçücüktü. Kanatlarım kollarım gibi değildi daha narin ve daha nazikti. Bacaklarım hele bir kıl kadar inceydi. Kararsız kaldım kalkıp kalkmamakta. Nasıl yürüyecektim? Ayaklarımdan önce kanatlarım hareket etti istemsizce. Ve uçuyordum. Gideceğim yer de sürpriz olmalıydı herhalde kelebek olmam gibi. Hoş kokulu bir yerdeydim. Fazlaca çam ağacı vardı. Epeyce bir yol katetmiş olmalıyım kendimi lavanta çiçeğinin tepesinde buldum. Kanatlarımdaki renge benziyordu çiçeğin rengi. Tüm kokusunu içime polenlerini de ayaklarıma alıp savura savura özgürce uçuyordum. Göğün bu kadar mavi olduğunu bilmezdim.

Karşımda ahenkle uçan kırlangıç sürülerini bir süre seyrettikten sonra devam ettim kanat çırpıma. Vakit akşam vaktiydi narin bedenim yorgundu ama değmişti bu yorgunluğa. Bu rüyadan kim uyanmak isterdi ki. Bir kelebeğin hayatı kadar kısa ama anlatılmalıydı ve yazılmalıydı bu rüya da.

Berat BULUT
5/B

Okumayı Neden Sevmiyorum?

Okumayı sevmiyordum ben. Hayatımın dönüm noktasının farkına varana dek, gelin size de bunu anlatayım. Okumadan nefret ediyordum neden çünkü o sıkıcı kelimeler arasında kafam allak bullak oluyordu. 6.sınıftan mezun olduğumda yaz tatili hazırlıkları başladı ve köye gittik. Köye gittiğimde yanımda hiç kitabım yoktu. Ben de tüm zamanımı oyun ile geçirdim. Kurban bayramı yaklaştı babam köye geliyordu ben de ona kitaplarımı almasını söyledim. Babam köye geldi ve bana kitaplarımı verdi :”Hadi arkadaşlar bir dakikada bakalım kaç sayfa okuyacağım? dedim ve başladı sürem en sonuncu ben oldum arkadaşlarım benimle dalga geçti. Çünkü bir dakikada tam 50 kelime okuyabilmişim onlar haklılar. Keşke yanıma kitaplarımı alsaydım yaz tatili boyunca her gün kitap okudum bu yüzden yaz tatili bitti. 7. Sınıfa adım atmıştım okumak her şeyin başıdır deyip her gün 40 sayfa kitap okuyorum. Şimdi Ankara’ da bir doktorum ve herkes benden çok memnun 25 yaşındayım ama yılmadım okumaktan şu yaşıma kadar tam 500 kitap okudum. Siz siz olun sakın okumaktan vazgeçmeyin.

Zehra KARAKAYA

7/A

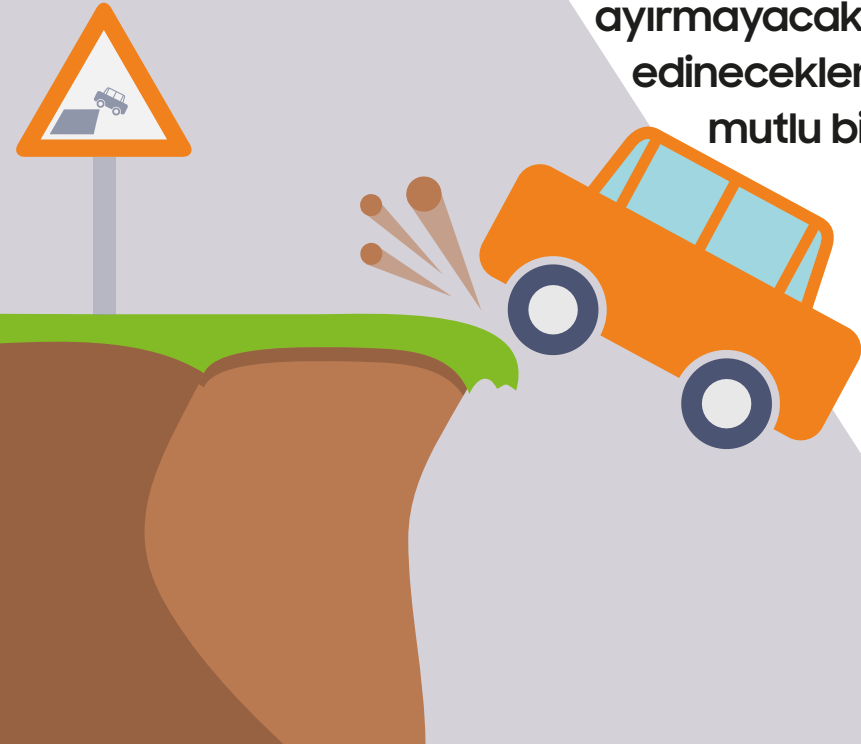
Adı: Mira ve Hira

Mira ve ailesi bir gün memleketlerine gidiyorlardı. Mira'nın içinde kötü bir his vardı. Yoksa gidemeyecekler miydi? Mira bunları düşünmeyecekti. Kendini toparlamaya çalışıyordu. Ama yapamıyordu. Korkarak kız kardeşine sarıldı. Ve işte tam o esnada ...

20 metrelik uçurumdan aşağıya düştüler. O kazada Mira'nın annesi ve babası vefat etti. Ama Mira ve Hira yaşıyordu. Bu bir mucize olmalıydı. 20 metrelik uçurumdan düştüler ama hala yaşıyorlar. Üstelik birisi on üç diğeri dört yaşındaydı. Hira'nın kemikleri çok güçsüz olduğu için çoğu kırılmıştı ve her yeri alçıya alınmıştı. Mira'nın ise bacakları sıkışmıştı ve iki bacağı da alçıya alınmıştı. Mira her şeyin farkındaydı sürekli kardeşinin ismini sayıklıyordu.

-Hira... Hira... Hira...

Beş ay sonra ikisi de iyileşmişti. Polisler Mira ve Hira'yı yetiştirme yurduna götürdüler. Orada iki ay kaldıktan sonra. Bir aile Hira'yı evlat edinmek istedi. Ama Mira buna izin vermedi. Kardeşini asla bırakmak istemiyordu. Sürekli beraberlerdi. Bir gün o aile tekrar geldi. Ama bu sefer değişen bir şey vardı. Onlar kardeşleri ayırmayacaklardı. Mira ve Hira'yı evlat edineceklerdi. Ve o günden sonra beraber mutlu bir aile oldular.

Pandemi

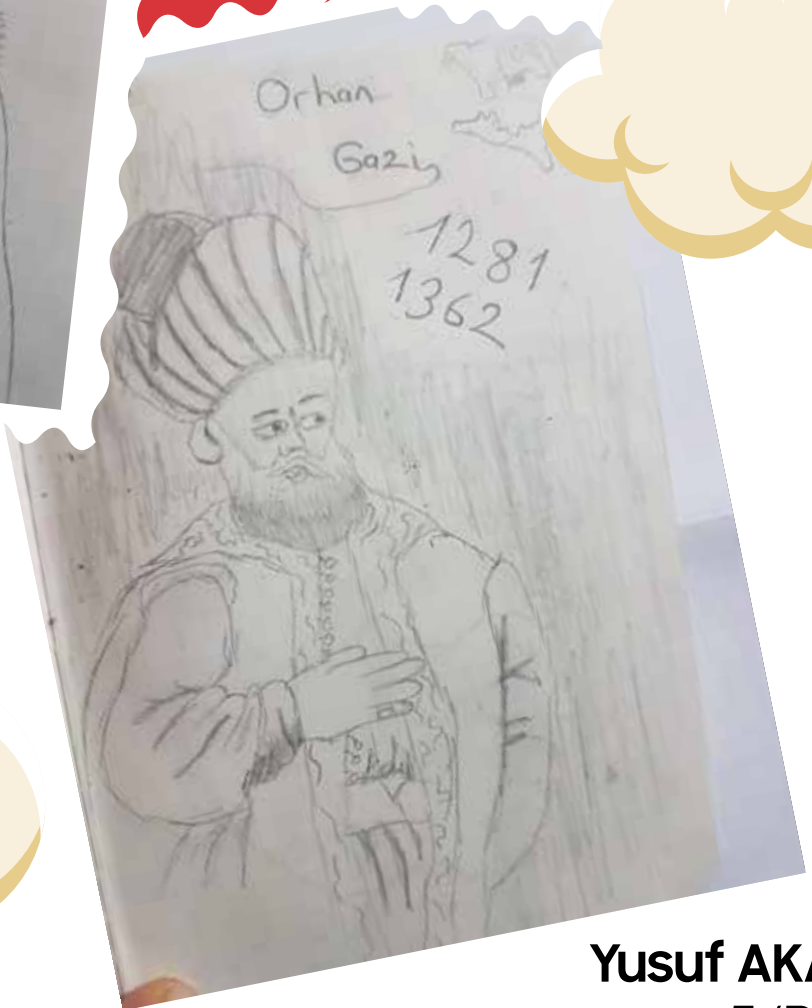
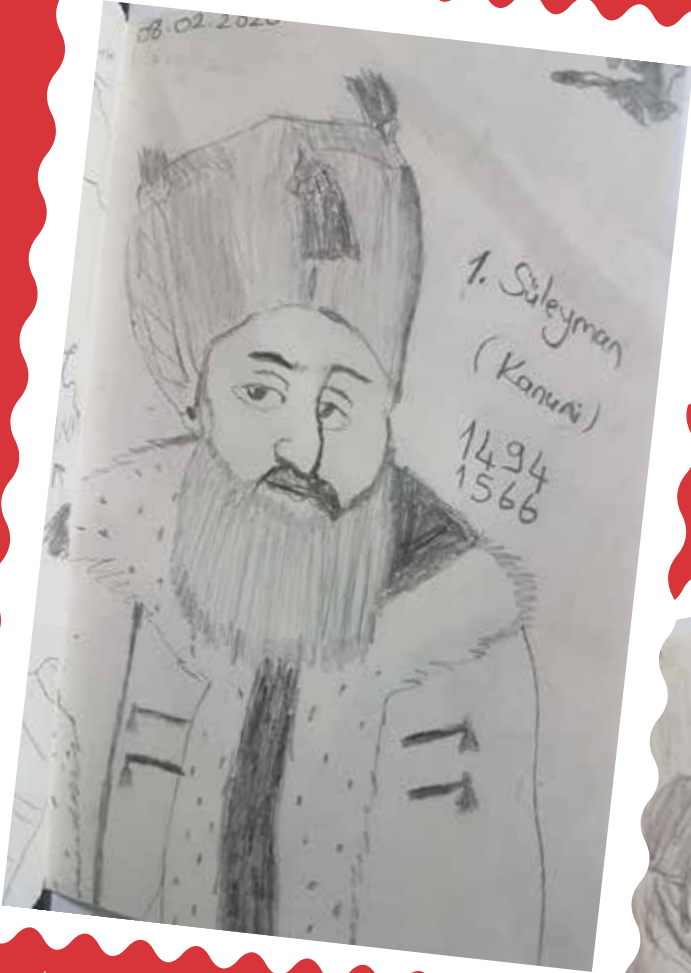
Bu dönemde evde kaldığımız günlerde kimimiz zorlanıyor, kimimiz için normal günlerden daha verimli geçiyor. Ben genelde zorlanarlardan birisiyim çünkü okula gitmek benim açımdan hem daha verimli hem de daha eğlenceli geliyordu. Ama şimdi canlı derslerin hiç öyle tadı olmuyor. Bu pandeminin hızlı bir şekilde bitmesini istiyorsak eğer evde kalmalı ve hijyenimizi dikkat etmeliyiz, yalnız bazıları bu kurallara önem vermediği için bu günlerimiz daha da uzuyor ve bir çok kişi maalesef vefat ediyor. Eğer bu pandemili günlerde canınız çok sıkılıyor ise yeni bir şeyler öğrenmek için araştırma yapabilir, farklı diller öğrenebilir, arkadaşlarımızla görüntülü konuşup sohbet edebiliriz. Bu süreçte birbirimizi çok özledik ancak sağlığımız için biraz mesafeli olmamız gerekiyor. Bu süreç biraz zorlu cidden, ancak yapacak bir şey yok. Normal yaşantımıza geri dönmek için biraz daha sabretmemiz gerek. Sağlıcakla kalın.

Yiğit Enes AYDIN

5/B

süleymaniye
okulları

Öğrencimizin Çizimlerinden
Birkaç Örnek

Yusuf AKANSEL
5/B

Bu Dönem Neler Yaptık ?

Süleymaniye Okuyor projesi kapsamında her gün en az 20 dakika kitap okuduk.

5.sınıf öğrencilerimizle ailenin en yaşlı üyesine bir mektup yazarak mutluluklarını paylaştık.

Öğrencilerimizin İnsan ve Hayat dergisine üye olmalarını sağlayarak dergi takip etme alışkanlığı kazanmalarına vesile olduk.

Kitap okuma alışkanlığını daha eğlenceli hale getirmek için öğrencilerimiz kitaptaki kahramanı canlandırdılar ve bunu video çektiler.

1 DEYİM 1 BİLGİ

İpe un sermek

İstenilen işi yapmamak için birtakım bahaneler, sebepler ileri sürmek, güçlük çıkarmak, engeller göstermek.

Türkçe Zümresi
Süleymaniye Okulları

Nesilden nesile aktarılarak gelen deyimleri afiş yapıp öğrencilerimizle paylaştık. Bu sayede Süleymaniye'nin her bir ferdi deyimleri de unutmamış oldu.

Aile- çocuk etkinliği kapsamında, öğrencilerimiz noktalama işaretlerini tişörtlerine boyayıp eğlenceli bir aktivite yaptılar.

Süleymaniye'li tüm öğrencileri okur-yazar buluşmaları ile Çamlıca - İnsan ve Hayat yazarları ile buluşturduk. Öğrencilerimiz yazarlarımızla anlar geçirdiler.

Ecdadımızın tecrübelerle oluşturduğu atasözlerini biz de öğrencilerimiz ve kıymetli aileleri ile paylaştık.

Süleymaniye Okuyor projesi kapsamında velilerimize de her ay bir kitap önerdik. Velilerimiz de kitap okuyarak öğrencilerimize örnek oldular.

Süleymaniye'de öğrenci, öğretmen ve tüm ailelerinin okuduğu kitap sayfa sayılarını her ay sonunda toplayıp yayınladık. Dönem sonuna hedefimiz 1 milyon sayfa.

Çocuklarımızın Geleceęi İçin
Saęlam
Bir Temel

süleymaniye
okulları

/suleymaniyebaglica

www.suleymaniye.k12.tr